

at vi skulde tilbyde ham den danske Indfødsret, han søger om.

Banffeliger har Udvalget havt ved at enes om de 3 under Nr. 8—10, der alt længe har været vore Medborgere og fattes kun de politiske Rettigheder; thi det blev gjort gjældende i Udvalget, at netop politiske Rettigheder kunde det danske Folk neppe nok tænkes villigt til i dette Øjeblik at skænke Nogen, som af Byrd og Blod tilhører et Folk, med hvilket vi ligge i aaben Feide; men i Betragtning af, at disse Tydfjødte ei blot har boet mange Aar iblandt os, erhvervet Gjendom og Manges Agtelse, men har ogsaa ved at gifte sig ind i danske Slægter, og ved at lægge sig efter vort Modersmaal, vaft grundet Formodning om, at de ogsaa inderlig har knyttet sig til Folket og fælles Bedste, saa har Udvalget dog forenet sig om ogsaa at anbefale dem til Meddelelse af den danske Indfødsret.

Saaledes anbefales da nærværende Lovudkast om Indfødsrettens Meddelelse til forskjellige Udlandinger det danske Folkething til Antagelse.

Derfor jeg nu idag skulde tale i mit eget Navn ved Meddelelsen af dansk Indfødsret, den første folkelige Meddelelse deraf til Udlandinge, tale i mit eget Navn, da maatte jeg vistnok som den gamle danske Pennesfører, som jeg nu eengang er, udbede mig Thingets hele Opmærksomhed for en dansk Udvikling deraf, hvor sørgeligt og uforvarligt det vilde være, hvis den danske Rigsdag, ligesom desværre Regjeringen hidtil over en overdreven, eller rettere en misforstaaet Gæstmildhed eller Berdensborgerlighed, eller Christen-Kjærlighed, hvad man nu vil kalde de Dyder, som man i al Beskedenhed selv har tillagt sig, om man derover vilde glemme den tørre og nøgne Sandhed, som alle Læder forkynde, at ethvert Folk, der ikke sætter den højeste Pris paa sin Arveret og Indfødsret til sit Fædreland og paa sit

Modersmaal, at et saadant Folk, det giver nødvendigvis sig og sit Modersmaal og sin hele Dannelse i de Fremmedes Hænder, og maa tage Skade for Hjemgjæld, naar det, som det altid hidtil er skeet, og ventelig altid vil skee, naar de Fremmede optaase sig til deres Herrer og behandle dem omtrent som Tydfjøerne behandle Slaver; men idag har jeg slet intet videre at tale om Indfødsretten i mit eget Navn, som selvstændig dansk Rigsdagmand, og jeg skal derfor indskrænke mig til, om det behøves, at forsvare denne Betænkning, hvorom Udvalget er blevet enig, og til, hvis Omstændighederne skulde kræve det, nærmere at oplyse, hvorom Udvalget ikke har kunnet blive enig.

Mourier: Som den ærede Forsamling vil have erfaret, har jeg, som Medlem af Udvalget, erklæret mig enig i den Betænkning, der for Diebliffet foreligger. Den ærede Ordfører er med saa overordentlig stor Beredvillighed kommen sine Colleger i Udvalget imøde, at jeg for mit Vedkommende har anseet det for en billig Gjengjæld, ikke at dissentiere. Jeg har saameget mere troet at kunne det, som jeg i det Væsentlige og navnlig i Resultatet er enig i den afgivne Betænkning. Jeg er aldeles og ubetinget enig i Resultatet; thi hvad de af de Paagjældende angaaer, som ere Nordmænd eller Svenske, da mener jeg, at det maa være tilstrækkeligt, at de ved et stærkt, folkeligt Broderbaand ere knyttede til os, og Alle have viist den varmeste Interesse for vort Fædrelands retfærdige Sag ved at stille sig i vore Krigeres Rækker. Dette — mener jeg — maa i og for sig være saa aldeles afgjorende for at meddele dem den attraaede Indfødsret, at der ikke forsaavidt vil kunne opstaae noget som helst videre Spørgsmaal. Om den i Lovudkastet under Nr. 4 nævnte, af vor Sag vel fortjente Engländer gjælder for endeel det Samme, og navnligt finder den sidstnævnte Betragtning paa ham fuld Anvendelse.